

Ενάντια στην εκμετάλλευση, τον εγκλεισμό και το βασανισμό των ζώων

Με αφορμή το κάλεσμα για μια διεθνή εβδομάδα αντισπισιστικών δράσεων, αποφασίσαμε την ανάληψη πολύμορφων δράσεων που στόχο έχουν να αναδείξουν το ζήτημα της ολικής απελευθέρωσης των ζώων και της γης στα πλαίσια του αναρχικού αγώνα.

Από τότε που η ιδιοκτησία άρχισε να αποτελεί πρωταρχική επιδίωξη του ανθρώπου και βασικό συστατικό των κοινωνικών σχέσεων, ξεκίνησε η ανάπτυξη ενός πολυδιάστατου συμπλέγματος εξουσιών, το οποίο εδραιώθηκε στα πλαίσια της μαζικής κοινωνίας και του πολιτισμού. Οι εδραιωμένοι πλέον μηχανισμοί της κυρίαρχης τάξης, δημιουργούν, ενισχύουν και αναπαράγουν διαχωρισμούς, όπως αυτούς με βάση της φυλή, το φύλο, τη σεξουαλικότητα, την τάξη και το είδος.

Η σχέση ανθρώπου και υπολοίπων ζώων χαρακτηρίζεται από την αντικειμενοποίηση των δεύτερων από τον πρώτο. Ο άνθρωπος βάζοντας τον εαυτό του στο κέντρο της «δημιουργίας», ξεκινά να αντιλαμβάνεται πια το φυσικό κόσμο, όσο και τα μη ανθρώπινα ζώα εντός αυτού, ως πηγή εκμετάλλευσης με γνώμονα το κέρδος. Στα πλαίσια αυτής της ανθρωποκεντρικής οπτικής κάθε αυταξία εξαφανίζεται, καθώς καθετί μη ανθρώπινο υπάρχει για να εξυπηρετεί τις επιπτώστες –και μη- ανάγκες του ανθρώπου. Μια τέτοια σχέση δε μπορεί να μείνει αποκομμένη από τον υπόλοιπο κοινωνικό ιστό, αλλά, αντίθετα, αυτός εδραιώνεται και αναπαράγεται καθιστώντας την παράδειγμα για την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Όπως η σχέση ανθρώπων-ζώων διέπεται από τον κανόνα της επιβολής του δυνατότερου και την έλλειψη ενσυναίσθησης, και ως συνεπακόλουθο αυτής την απουσία ηθικής εκτίμησης, έτσι και οι ανθρώπινες σχέσεις δομούνται στη βάση του «Άλλου». Του «Άλλου» είτε ως αναλώσιμο εργατικό δυναμικό από το οποίο αντλείται υπεραξία είτε του «Άλλου» ως κάτι διαφορετικό, ως ξένο σώμα σύμφωνα με το οποίο ετεροκαθορίζεται το κοινωνικό σύνολο, το οποίο με τη σειρά του κατασκευάζει τις δικές του ταυτότητες.

Ιδιαίτερα, στο ζήτημα των ζώων κυριαρχεί μια μηχανιστική αντίληψη όπου τα μη ανθρώπινα ζώα γεννιούνται στερούμενα κάθε συναισθήματος, αρνούμενη την ύπαρξή τους ως αυτόνομα όντα και υποκείμενα ζωής με αντιληπτικότητα και απολαύσεις. Παράλληλα, ο σπισισμός, η διάκριση με βάση το είδος, αναιρεί την οποιαδήποτε δυνατότητα διάδρασή τους με το περιβάλλον τους, όπως η δυνατότητά τους να βιώνουν τον πόνο και τη χαρά μετατρέποντάς τα σε αντικείμενα.

Οι σύγχρονες μορφές εκμετάλλευσης των μη ανθρώπινων ζώων είναι πολυάριθμες. Αυτά γίνονται αντιληπτά ως μηχανές παραγωγής κρέατος, γάλακτος, αυγών, γούνας, δέρματος και ως αντικείμενα διασκέδασης και πειραματισμού. Τα νεογέννητα είτε γεννηθούν στο φυσικό τους περιβάλλον είτε γνωρίσουν ως φυσικό τους περιβάλλον τα κλουβιά στα εργοστάσια, τους ζωολογικούς κήπους και τα πειραματικά εργαστήρια αποσπώνται άμεσα από τη μητέρα τους. Στα κλουβιά των παραγωγικών μονάδων επικρατούν άθλιες συνθήκες υγιεινής, τα ποσοστά μολύνσεων είναι υψηλά, με αποτέλεσμα την ασθένεια των έγκλειστων όντων, περίπτωση η οποία οδηγεί στη θανάτωσή τους. Οτιδήποτε μειώνει το κέρδος στη διαδικασία παραγωγής εξοντώνεται. Οι συνθήκες αυτές και ο έντονος συνωστισμός, που συνεπάγεται σχεδόν απόλυτο περιορισμό κινήσεων, οδηγούν σε αυξημένα επίπεδα στρες. Αναπόφευκτα, τα ζώα αυτοτραυματίζονται, επιτίθενται και κανιβαλίζουν το ένα το άλλο. Προκειμένου να μη χαθεί χρόνος και χρήμα, λόγω αυτού του «προβλήματος», προχωρούν σε μια υποτιθέμενη λύση, τον ακρωτηριασμό· αυτιά, ουρές, όρχεις, κέρατα, ράμφη κόβονται ενώ τα ζώα έχουν πλήρεις τις αισθήσεις τους. Η μεγαλύτερη και συχνότερη παραγωγή συνεπάγεται μια συνεχή προσπάθεια γενετικής παρέμβασης σε αυτά όπως και την τεχνητή γονιμοποίηση των θηλυκών, δηλαδή συστηματικούς βιασμούς αυτών. Ξαν να μην έφτανε αυτό, τα ζώα τα οποία ο άνθρωπος δεν κατάφερε να εξημερώσει τα έκλεισε μέσα σε ζωολογικούς κήπους και άλλες δομές προς χάριν ενός αλλοτρωϊτικού θεάματος, επιβεβαιώνοντας και με αυτόν τον τρόπο την ανθρώπινη κυριαρχία στα πλαίσια του πολιτισμού. Αντίστοιχα το κυρίαρχο επιστημονικό δόγμα, με την αρωγή του κράτους, των μηχανισμών του, και την επιβεβαίωσή του από την ακαδημαϊκή κοινότητα, επιμένει να χρησιμοποιεί τα ζώα ως ερευνητικά εργαλεία. Πανεπιστήμια, πολεμική βιομηχανία, φαρμακοβιομηχανίες και ιδιωτικά εργαστήρια αποτελούν ένα αυτοτροφοδοτούμενο βιομηχανικό σύμπλεγμα το οποίο χρησιμοποιεί τα πειράματα στα ζώα με απώτερο σκοπό το κέρδος και τη διατήρηση της τάξης στα πλαίσια της μαζικής κοινωνίας. Σε κάθε περίπτωση, δεν θεωρούμε δικαιολογημένο το βασανισμό και τη δολοφονία μη ανθρώπινων ζώων προς χάριν της δικής μας επιβίωσης και ευημερίας, πόσω μάλλον για τη διατήρηση της παρούσας εξουσιαστικής κοινωνίας.

Για αυτό επιλέγουμε τη φυτοφαγία και τη μη χρήση ζωικών προϊόντων και άλλων που προϋποθέτουν πειράματα σε ζώα, ως μια μορφή άρνησης απέναντι στο σύστημα της εκμετάλλευσης και το βασανισμό των μη ανθρώπινων ζώων. Παρόλο που οι καταναλωτικές μας συνήθειες αντικατοπτρίζουν την εναντίωσή μας στην εκμετάλλευση των ζώων, δεν τρέφουμε αυταπάτες ως προς τα όριά τους. Η συλλογική δράση αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για να χτυπηθούν οι σχέσεις εξουσίας, οι οποίες δεν περιορίζονται μεταξύ ανθρώπων. Όπως είναι απαραίτητη για την αναμέτρηση με κάθε μορφή καταπίεσης, το ίδιο συμβαίνει όσον αφορά και στο ζήτημα των ζώων· άλλωστε, το τελευταίο είναι αναπόσπαστο κομμάτι του αναρχικού αγώνα. Σε αυτά τα πλαίσια προτάσσουμε τη διαρκή σύγκρουση με κάθε βιομηχανία θανάτου και το κράτος που τις στηρίζει.

Διεθνή αντισπισιστικά κάλσαματα, όπως αυτό στις 30 Οκτώβρη-5 Νοέμβρη είναι ανάσες εξέγερσης που μας φέρνουν πιο κοντά στην ελευθερία.

**ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΧΗ ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΙΟΝΤΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΙΣ ΔΟΜΕΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΕΙΣΜΟΥ & ΤΟΥ ΒΑΣΑΝΙΣΜΟΥ
ΩΣ ΤΙΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΓΚΛΕΙΣΤΩΝ ΖΩΩΝ
ΑΝΥΠΟΧΩΡΗΤΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΛΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ**

